

της **Ηλέκτρας Προσήλια**

“Ο Νταβίντε Μπιφόλκο επέβαινε σε ένα σκούτερ μαζί με δύο φίλους του και δεν σταμάτησαν σε μπλόκο των καραμπινιέρων για έλεγχο.

Το δίκυκλο ανετράπη λίγο πιο κάτω και οι νεαροί άρχισαν να τρέχουν. Οι καραμπινιέροι συνέλαβαν τους δύο, αλλά ένας από τους αστυνομικούς, ένας 22χρονος, άνοιξε πυρ κατά του Μπιφόλκο και τον τραυμάτισε σοβαρά.

Ο νεαρός, ο οποίος θα έκλεινε τα 17 του χρόνια στις 29 Σεπτεμβρίου, υπέκυψε στα τραύματά του, στο νοσοκομείο όπου διεκομίσθη.

Ο θάνατος του 17χρονου προκάλεσε διαμαρτυρίες και εκατοντάδες άνθρωποι βγήκαν στους δρόμους εκδηλώνοντας την οργή τους, ενώ ξέπασαν επεισόδια έξω από το αστυνομικό τμήμα της περιοχής Τραϊάνο, όπου συνέβη το περιστατικό. Ένα αυτοκίνητο της αστυνομίας καταστράφηκε ολοσχερώς και άλλα υπέστησαν ζημιές.

Ο 22χρονος αστυνομικός ανακρίνεται ως ύποπτος για ανθρωποκτονία, ενώ ο ίδιος υποστηρίζει ότι πρόκειται για ατύχημα.

Η σορός του 17χρονου πρόκειται να υποβληθεί σε νεροψία - νεκροτομή.” [directnews.gr](https://www.directnews.gr)

Λίγα χρόνια πιο πριν, 6 Δεκέμβρη 2008, ο μαθητής Αλέξης Γρηγορόπουλος έπεσε νεκρός από σφαίρα αστυνομικού στα Εξάρχεια. Δολοφονία που στιγμάτισε ολόκληρη την ελληνική κοινωνία.

Με πόση ευκολία ένας αστυνομικός στοχεύει ένα παιδί και αδειάζει πάνω του σφαίρες τραυματίζοντάς το θανάσιμα;

Στη Νάπολη ο 22χρονος αστυνομικός ισχυρίζεται πως πρόκειται για ατύχημα. Πρόκειται για στυγνή δολοφονία. Κι ίσως ο 22χρονος επικαλεστεί ψυχολογικά προβλήματα στο προσεχές μέλλον. Δεν αλλάζει κάτι.

Παρατηρούμε την επανάληψη της ίδιας ιστορίας. Κατάχρηση εξουσίας με καταστροφικά αποτελέσματα, με δολοφονία.

Τυφλή μανία; “Γύρισμα διακόπτη”; “Εκτός ελέγχου”; “Κακιά στιγμή”; Πολλές φράσεις μπορούν να δικαιολογήσουν μια τέτοια αποτρόπαια πράξη. Όμως στην ανθρώπινη συνείδηση μια τέτοια πράξη δεν

δικαιολογείται. Όχι τουλάχιστον όταν η αποδοχή αυτών των συμπεριφορών δεν έχει κανένα έδαφος να αναπτυχθεί στην ανθρώπινη συνείδηση.

Τι συμβαίνει όμως με αυτούς που έχει χωνέψει καλά η συνείδηση τους την κατάχρηση εξουσίας που έχουν ώστε να χρησιμοποιήσουν αλόγιστη βία εναντίων συνανθρώπων τους, στην προκειμένη εναντίον παιδιών;

Παιδικά τραύματα; Νοσηρότητα; Πιθανόν ναι. Η συναίσθηση όμως του μίσους προς τον συνάνθρωπό σου και η βιαιοπραγία πάνω του με την πρώτη ευκαιρία, πόσο μάλλον όταν πρόκειται για αστυνομικό – που καθήκον του είναι να προστατεύει τους πολίτες και να επεμβαίνει ώστε να αποφευχθούν εγκληματικές ενέργειες ή να τιμωρηθούν – η δολοφονία ανυπεράσπιστων παιδιών αποτελεί την έκφραση της στην χειρότερη μορφή. Το μίσος καταρρίπτει ραγδαία κάθε έννοια ήθους, σεβασμού και ευαισθησίας. Δεν εκδηλώνεται απαραίτητα εύκολα ούτε γίνεται συχνά αντιληπτό ακόμη και από τα ίδια τα άτομα που έχουν “προσβληθεί” από αυτό.

Όταν όμως συνδυάζεται με τη χρήση οποιασδήποτε μορφής εξουσία παίρνει επικίνδυνες διαστάσεις. Και δεν χρειάζεται όχλο για να εκδηλωθεί μέσα σε αυτόν (λόγω ψυχολογίας της μάζας). Ένας άνθρωπος που καλλιεργεί μέσα του μίσος, ασχέτως προέλευσης και αιτιολογίας, όταν διαχειρίζεται εξουσία κάποια στιγμή θα “ξεσπάσει” κυριολεκτικά τυφλά και χωρίς κάποιον λογικό λόγο.

Τα στρατεύματα του Χίτλερ είχαν φανατιστεί με την έννοια του μίσους για υπερβολικά πολλούς ανθρώπους με την δικαιολογία πως είναι κατώτεροι, άρα ζημιά για το καλό της ανθρωπότητας και πως αυτοί είχαν πλέον την εξουσία να καθάρσουν τον πλανήτη από τα κατώτερα είδη. Αμέτρητα εγκλήματα που δεν χρειάζεται να αναφερθούν λόγω του ότι είναι ήδη γνωστά.

Όταν η δολοφονία δεν αποτελεί μορφή εκδίκησης, αποτελεί αίσθηση ανωτερότητας ως προς το θύμα. Αίσθηση πως εξουσιάζεις το θύμα αφού η ζωή του εξαρτάται από εσένα. Και όταν επιλέξεις να δολοφονήσεις το θύμα σημαίνει πως δεν το θεωρείς άξιο να ζει και πως εκείνη τη στιγμή, το μισείς τόσο για την μικρή αξία της ζωής του, που αποφασίζεις πως δεν πρέπει να συνεχίσει να ζει στον ίδιο κόσμο με εσένα.

Τώρα που είναι Σεπτέμβρης θυμάμαι ακόμη ένα παιδί, λίγο μεγαλύτερο σε ηλικία, που δολοφονήθηκε με μαχαιριές. Τον Πάυλο Φύσσα που τραγουδούσε ενάντια σε όλο αυτό το μίσος που νιώθουν εκείνοι που θεωρούν πως είναι ανώτεροι από τους γύρω τους και δεν διστάζουν να συμπεριφερθούν βίαια στους “κατώτερους” τους, με την συγκάλυψη από ΜΜΕ και κράτος. Απόψε θυμήθηκα και τον Αλέξη Γρηγορόπουλο.

Απλά και ξεκάθαρα

Πηγή: vforvolos.gr